

затвердити розроблений документ та формально розпочати дослідження.

На цьому етапі визначальним моментом є концентрація зусиль на створенні команди – кореневої групи для проведення дослідження. Найважливішим в роботі команди є її потенціал і знання, рівень ефективності людських стосунків та ініціативність. Етап дослідження і розробки програми не є чимось відокремленим від розвитку громади. Усе це само по собі є розвитком громади.

Третій етап зосереджується на навчанні. Тут розробляється план навчання для зміцнення потенціалу громади.

Робота з розбудови громади на четвертому етапі повинна зосередитися на створенні широкого громадського руху в підтримку процесу розвитку.

Приблизно через рік процес складання історії громади застосовується знову для оцінювання поступу і планування наступних етапів. Інформація і аналіз зі звіту першого етапу використовуються як база (відправна точка) для порівняння, щоб побачити, що змінилося за рік роботи. Таким чином, громада може оцінити, чи не були марними її зусилля і чи досягла вона того, чого прагнула [4].

В дослідженнях шляхом участі використовуються також

інші методи дослідження, а саме: анкетування, інтерв'ю, складання карти громади, напівструктуровані дискусії, транс-сектні прогулянки, складання матриць, часові діаграми, діаграма Вена, діаграма зв'язків, тощо.

Одні із перших спроб використання дослідження шляхом участі в Україні були зроблені викладачами Ужгородського національного університету та Черкаського державного технологічного університету в межах Проєкту економічного розвитку громад. Дослідження були проведені в ряді міських та сільських громад Закарпатської, Львівської та Черкаської областей. В більшості випадків результати досліджень стали основою для розробки операційних і стратегічних планів розвитку громад, стали базою для конкретних заходів у цих спільнотах.

Таким чином, дослідження шляхом участі є дієвим підходом, який використовується в процесі соціальної роботи в громаді. Його ефективність зумовлена вдалим поєднанням дослідницької роботи та конкретних заходів, спрямованих на розвиток громади.

Подальша розробка даної теми пов'язана із обґрунтуванням ширшого запровадження дослідження шляхом участі у соціальній роботі в громаді в Україні із врахуванням зарубіжного та, нехай і незначного, вітчизняного досвіду.

Література і джерела

1. Community-based participatory research for health. Edited by Meredith Minkler and Nina Wallerstein. - San Francisco, CA: Jossey Bass, 2003. – 490 p.
2. Економічний розвиток громади. Навчальний посібник/ За заг. ред. Жиленко Р.В., Ільченко Н.В. - Ужгород: ПП Данило С.І., 2007. – 198 с.
3. Джил Хенлі. Організація громад. Курс ЕРГ для учасників програми. – Монреаль: Університет Конкордія, 2005. – 89 с.
4. Лілія Гольдфарб. Економічний розвиток громади: контекст і практика. Курс ЕРГ для учасників програми. - Монреаль: Університет Конкордія, 2005. – 128 с.

Успешность деятельности социального работника в местном сообществе в значительной мере зависит от владения им точной, достоверной и своевременной информацией, которая касается разных аспектов жизни сообщества. С другой стороны, результативность социальной работы в местном сообществе определяется самым широким вовлечением и участием самих членов сообщества в процессах изменений. Одним из подходов, который позволяет удовлетворить потребность социального работника в достоверной информации и необходимости широкого вовлечения членов сообщества в процесс изменений, является исследование с участием. Конечной целью использования данного подхода является совмещение знания и действия, направленных на социальные изменения, на изучение и уменьшение негативного влияния социальных проблем.

Ключевые слова: исследование с участием, методы исследования, местное сообщество, социальная работа в местном сообществе, история местного сообщества.

The progress of community social work largely depends on precise, reliable, and timely information on the different aspects of community life. On the other hand, the effectiveness of community social work is determined by community members' involvement and participation into development processes. Participatory research is one of the approaches which meet social worker's both needs: reliable information and involvement of the community members. The method allows combining of knowledge and actions towards social changes.

Key words: participatory research, research methods, community, community social work, community history.

УДК 37.011.31

ГРОМАДЯНСЬКА СПРЯМОВАНІСТЬ БАТЬКІВСЬКОЇ ПЕДАГОГКИ ВАСИЛЯ СУХОМЛИНСЬКОГО

Завгородня Тетяна Костянтинівна

м.Івано-Франківськ

У статті висвітлюється велике виховне значення листів українського педагога Василя Олександровича Сухомлинського до сина на формування його громадянської позиції. Зміст листів є важливим джерелом у розвитку вітчизняної теорії виховання.

Ключові слова: епістолярій, Василь Сухомлинський, син, батьківська педагогіка.

Починаючи з античних часів, епістолярні жанри мають великі традиції. Людське спілкування відзначалося особливим розвитком, тому що йшлося про нього як важливий засіб спілкування з сучасним суспільним життям, що нерідко заміняло регулярну пресу. Тому листування ставало одним з найважли-

віших джерел для вивчення історії суспільної думки, державної, політичної, культурної історії тощо. Особливе значення таке листування мало в історії художньої літератури, бо воно відіграло вагомий роль у цілісній картині сприйняття портрету автора, історико-культурного й суспільного зрізів певної епохи. Як справедливо зазначає Л. З.Проців, "саме епістолярій українських письменників наближає читача до автора, дає матеріал для розуміння мотивації його вчинків, поведінки, внутрішніми трансформаціями відтворює дух епохи середовища..." [3, с.10]. Таким чином, вивчення епістолярії (і, зокрема, епістолярії письменників) є дуже важливо з позицій літературознавства.

Одночасно питання впливу епістолярної спадщини письменників відіграє вагомий роль не тільки у цілісній картині сприй-

няття портрета автора, історико-культурного й суспільного зрізів певної епохи, а й, безперечно, у процесі виховання й само-виховання особистості (М. Алексеев, М. Коцюбинська, Л. Прозів, Ю.Шерех). Те «зафіксоване й нетлінне» (М. Коцюбинська) в листах відтворює складний процес самовдосконалення, самоутвердження автора і як митця і як людини. Саме тому епістолярій, який дає уявлення його автора про потребу, шляхи, методи та прийоми виховання, і які знайшли втілення у власних листах, є важливим джерелом для розвитку педагогіки в цілому й теорії виховання зокрема. У відомій монографії М. Х. Коцюбинської листи справедливо розглядаються не лише як документ, але й як своєрідна словесна творчість, яка мала особливе значення в історії української культури, враховуючи брак умов для вільного обміну думками [2].

Тому метою статті є довести, що листи видатного педагога Василя Олександровича Сухомлинського до сина відображають основні компоненти формування морально-етичних цінностей особистості (знання, переконання, поведінка, мотив, відношення й ставлення до діяльності). Мова йде про листи педагога до рідного сина. Тому, що в наш час відчутно зростає інтерес до так званих “чоловічих досліджень”. І, як стверджує Г.М.Ларіонова, якщо “жіноче питання” було одним з ознак XIX ст., то сьогодні можна говорити про актуалізацію “чоловічого питання” [1, с.129]. Сказане має пряме відношення до сучасної педагогіки, зокрема, до проблем виховання у сім’ї.

У педагогічній науці вже давно доведена принципова важливість сімейного виховання. При цьому існують і певні труднощі, пов’язані з тим, що не досить чітко з’ясовані деякі термінологічні поняття, інакше кажучи, не вироблений відповідний понятійний апарат. Скажімо, не дуже ясно, чи існує різниця між *родинною педагогікою* (див., напр., працю М. Г. Стельмаховича [4]) і педагогікою *батьківською*, як назвав одну з своїх книжок видатний педагог В. О. Сухомлинський [6, с.21].

Дуже часто дослідники, яку б термінологію вони не використовували, не вбачають різниці між вихованням *материнським* та *батьківським* (у вузькому значенні цього слова). Так, справедливим положенням про сім’ю, яка здійснює виховний вплив на дитину, не супроводжується навіть згадкою про можливі розбіжності чи навіть протиріччя між впливом материнським чи батьківським. Між тим, в українській педагогіці вже висловлювалася думка про особливе значення саме *батьківського* виховання (повторюю — у вузькому значенні поняття). Так, у творчому доробку видатної галицької вчительки І. В. Петрів велика увага була присвячена ролі батька у виховному процесі. Саме батько мав би стати зразком в усьому для підростаючого покоління: батько впливає на дітей своїми чесними вчинками, прямолінійністю, мужністю, рішучістю [5, с.80]. Саме з цієї точки зору особливо зацікавлення викликають листи, що їх писали батьки до своїх дітей (переважно до синів).

Листи як спосіб педагогічного впливу на адресата (чи адресатів) в українській культурі відомі ще від часів Володимира Мономаха. Це і його знамените “Повчання”, пізніше “Листи до сина” Василя Семеновича Стуса, Василя Олександровича Сухомлинського. В історії європейської літератури традиція звернення батьків до сина знайшла яскраве втілення і в творчості англійського письменника XVIII ст. Філіппа Честерфілда (1694-1773).

Особливе місце в педагогічному сенсі, безперечно, є листи до сина Василя Сухомлинського, який постійно займався проблемами сімейного виконання, батьківської педагогіки. З його точки зору, саме сімейне виховання є однією з найважливіших соціальних проблем від яких залежить не тільки моральне обличчя молодого покоління, але й майбутнє всього нашого суспільства. Саме тому він постійно повторював про необхідність виховання педагогічної культури батьків.

З цієї точки зору особливий інтерес викликає цикл статей над яким у 1967 року працював В.О.Сухомлинський. На жаль, ця педагогічно-публіцистична праця не була закінчена видатним педагогом. Вперше, її публікація відбулася через десять років

після написання [7]. Наступного року у тому ж виданні вийшла книга В. Сухомлинського під виразною назвою “Батьківська педагогіка” [6].

Книга присвячена питанням сімейного виховання. Зокрема, до неї увійшли незакінчена публіцистична праця “Батьківська педагогіка” а також статті, написані в 1966/70 роках, частину з яких не було своєчасно опубліковано. Судячи з усього, наприкінці свого життя В. О. Сухомлинський почав роботу над своєрідною енциклопедією сімейного виховання під загальною назвою “Батьківська педагогіка”. В ній основна увага приділялася актуальним проблемам сучасності, а саме проблемам виховання дітей у сім’ї, педагогічній освіті батьків, соціальній педагогіці.

Педагогічна майстерність В. О. Сухомлинського найбільш рельєфно виявилася в тому, що звичайні повсякденні події, ситуації він використовував як важливі фактори виховного впливу на особистість дитини. Кожний маленький епізод, подія з життя школи чи сім’ї під його пером стають відправним моментом для змістовної розмови перш за все з власним сином та й з синами взагалі. Всі фрагменти майбутньої книги про батьківську педагогіку є захоплюючими і хвилюючими міркуваннями про важливий обов’язок батьків щодо своїх дітей. З цієї точки зору дуже показовим є назва одного з розділів “Батьківської педагогіки” “Що ми залишаємо в серцях своїх синів, батьки?”

Згадані листи до сина, безперечно, є органічним продовженням думок педагога про виховання молоді людини. Тут йдеться про громадянське, моральне, фізичне становлення юнака, про бачення ним навколишнього життя, тобто про період коли саме батьківські поради, настанови, вказівки особливо необхідні. Це один із зразків саме *батьківської* педагогіки, що становить одну зі складових частин педагогічної концепції В. О. Сухомлинського і органічно поєднується з його постійними роздумами над проблемою “народження громадянина”. Саме тут особливо детально В. О. Сухомлинський згадував своє дитинство, свою юність, йому було дуже важливо підкреслити, що його поради базуються на власному досвіді, вистраждані ним самим і перевірені життям. От чому він так детально згадує власні студентські роки, коли він вперше покинув рідну хату, вилетів з батьківського гнізда. Інакше кажучи, він мав моральне право на ті повчання, які були так яскраво висловлені в тих листах про сина: “І нехай проклятий буде той, хто хоч однією думкою, одним словом, одним вчинком своїм виявить зневагу до хліба і праці, до народу, що дав нам усім життя” [7, с.586].

Листи до сина, які писав Сухомлинський, є важливою складовою тих проблем становлення моралі, народження громадянина, які турбували видатного педагога протягом всього його творчого життя. Судячи з усього, можна зробити висновок про своєрідну трилогію, яка вимальовувалась в творчості Сухомлинського наприкінці 60-х рр. XX століття. Так, загальновідомий твір “Серце віддаю дітям” вперше був виданий в 1969р., “Народження громадянина” надруковано у 1970р., а “Листи до сина” написані ще в 1967р., хоча й не були своєчасно видані. У всякому разі тут ми знаходимо постійні думки педагога про виховання молодого покоління, особливо юнаків, що не могло не хвилювати автора, бо йшлося не про абстрактні погляди видатного педагога, а про його бажання допомогти в становленні особистості рідного сина. На жаль, згадані листи не датовані, але з їх змісту можна здогадатися, що написані вони були тоді, коли син Василя Олександровича вже покинув батьківську хату і став студентом. Батько ж вважав за потрібне саме в цей відповідальний період направляти життя сина в потрібне русло, допомагати знайти себе в самостійному житті.

Зрозуміло, що листи В. О. Сухомлинського до сина мали не вузьке суто біографічне значення, а були адресовані до широкого загалу читачів, метою яких було допомогти кожній молодій людині стати справжнім *громадянином*, тобто були спрямовані на розв’язання проблеми, яка виявилася центральною в педагогічній системі В. О. Сухомлинського. Не випадково в одному із перших листів В.О. Сухомлинський пише синові: “Радий, що

мій лист збудив у тебе цілий рій думок. Певно, причиною такого злету є те, що перед тобою зараз нові люди, ти щодня пізнаєш пречудове, найдивовижніше, що є в світі - людину" [7, с.594].

Особливе значення видатний педагог надавав самовихованню, самопізнанню, яке на його переконання "Найскладніше і найважніше в житті молодого людини - побачити себе наче з боку, побачити в світлі ідеального, героїчного" [7, с.610]. Для цього він велике значення надавав художній літературі. Це Л.Толстой, Ф.Достоевський, Данте, В.Шекспір, А.Чехов, та й сучасні автори, у тому числі, українські: М.Стельмах, О.Гончар, Ю.Яновський та ін. На його думку, саме література дозволяє відкривати перед молодістю людиною все нові і нові грані краси душі людської [7, с.613].

Серед моральних якостей, які В.Сухомлинський намагався виховати у свого сина, дуже важливе місце займає любов, підготовка до створення сім'ї, ставлення до майбутньої дружини. "Пам'ятай, - пише Сухомлинський, - що любов - це насамперед відповідальність за ту людину, яку ти полюбив, за її долю, за її майбутнє" [7, с.622]. Показово, що саме тут Сухомлинський вирішив згадати про власний приклад дати синові уяву про те, як будувалися відносини його батьків. Він писав: "Скоро 25 років минує, як ми одружилися з твоєю матір'ю... І щоразу, коли зустрічаю її після кількох днів розлуки, я відчуваю трепет серця - бачу в ній, єдиній на світі коханій жінці, щось нове" [7, с.622]. Посилання на власні почуття, на власну біографію мало, безперечно, велике виховне значення, бо давало виразне уявлення про ту моральну висоту, до якої педагог намагався долучити і свого сина.

Література і джерела

1. Енциклопедія освіти / Гол. редактор В.Г.Кремель. – К.: Юрінком Інтер, 2008. – 1038 с.
2. Коцюбинська М.Х. Листи і люди. Роздуми про епістолярну творчість / М.Х.Коцюбинська. - К.: Дух і літера, 2009. – 582 с.
3. Проців Л.З. Проблема самовиховання особистості у творчій та епістолярній спадщині українських письменників (20-30-ті роки ХХ століття): автореф. дис...канд. пед. наук: (13.00.01) / Лілія Зіновіївна Проців / Прикарпат. нац. ун-т. – Івано-Франківськ, 2006. – 19 с.
4. Стельмахович М.Г. Українське родинознавство / М.Г.Стельмахович. - Івано-Франківськ, 1994. – 54 с.
5. Стражнікова І. Педагогічні погляди та освітня діяльність Іванни Петрів / І.Стражнікова. – Івано-Франківськ: Гостинець 2007. - 232 с.
6. Сухомлинський В.О. Батьківська педагогіка. / В.О.Сухомлинський. – К.: Рад. школа, 1978. – 263 с.
7. Сухомлинський В.О. Листи до сина / В.О.Сухомлинський // Вибрані твори в 5-ти томах. - Т. 3. - К.: Рад школа, 1977. - С. 583-657.

В статті розкривається виховне значення писем видатного українського педагога Василя Александровича Сухомлинського к сину на формування його громадянської позиції.Содержание писем является важным источником развития отечественной теории воспитания.

Ключевые слова: эпистолярный, Василий Сухомлинский, сын, отцовская педагогика.

The great educator value of the letters of the prominent Ukrainian teacher Vasiliya Aleksandrovicha Sukhomlinskogo to his son on forming of his civil position has been considered in the article.A table of contents of letters is the important source of the development of domestic theory of education.

Key words: epistolary, Vasiliy Sukhomlinskij, son, father's pedagogics.

УДК 364.692-787.7:[316.346.32:615.015.6]-053.6

ПОПЕРЕДЖЕННЯ СОЦІАЛЬНИХ ПРОБЛЕМ ЯК НАПРЯМОК ПРОФІЛАКТИКИ НАРКОМАНІЇ

Золотова Ганна Дмитрівна
м.Луганськ

Актуальність статті зумовлена зростанням уживання наркотичних речовин в Україні. Серед основних соціальних причин наркоманії виділяють великі прибутки незаконної торгівлі наркотиками, зміну у ціннісно-нормативній структурі громадської свідомості, труднощі у формуванні соціальних навичок, віднесення України до країни транзиту наркотиків, економічну кризу. Статистичні дані говорять про те, що вік наркоманів молодшає, до наркоманії усе активніше залучаються дівчата, жителі сільської місцевості. Лікування

наркоманії ускладнюється як важкістю протікання хвороби, так і тенденцією наркоманів і наркодилерів розширити наркосередовище. Урахування і попередження соціальних причин дозволить більш ефективно здійснювати міри профілактики наркоманії.

Ключові слова: наркоманія, профілактика, наркотизм, соціальні проблеми.

На актуальність даної проблеми звертають увагу науковці